

LBRIS

We know
books

Nina Marcu

Precum în cer...

Volumul I

editura
 NAȚIONAL

București, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARCU, NINA

Precum în cer... / Nina Marcu. - București :
Național, 2022
ISBN 978-973-659-325-3

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii Național,

Nina Marcu
Precum în cer...

Copyright © Nina Marcu, 2022
Toate drepturile rezervate

Redactor-șef: Violeta Borzea
Corector: Cristina Teodorescu
Tehnoredactare: Liviu Rusu
Copertă: Elena Drăgulelei-Dumitru
Ilustrația copertei: pictură de Adriana Badea

— Nu zic să dăm foc crucii! Deci nu săriți! Dar, în sfârșit, dau și eu de un om deștept și curajos! Un om care spune verde și fără echivoc că Hristosul vostru n-a existat!

Ettore își mestecă tăcerile și o privește încă răbdător pe sora lui. O clipă. Câteva. Dar simte cum începe să i se înnegureze irisul de enervare și ochii verzi să i se învârtă-n cap ca roata morii. Tace însă. Și-a propus și și-a promis să tacă. Subiectul e delicat, din atât de multe puncte de vedere, asta! Nu se face să-l abordeze așa, acum, aici. E nevoie de alt loc, de altă stare, de alt timp pentru asta. E nevoie, mai ales, să știe el ce să-i spună. Ca s-o aline. Ca s-o convingă. Și ca s-o ridice.

Își întoarce – ca să nu fie tentat să zică vreo vorbă, oricare ar fi ea – ochii spre florile înșirate de bunica pe verandă, unde iau, acum, micul-dejun. De când se știe, aici sunt flori. Multe. Nu le știe numele și nici culorile bine. Ce treabă a avut el cu ele... Doar, din când în când, le simte unora parfumul, altora ozonul pe care-l degajă. Nu s-a întrebat niciodată cum poate *nonna* să le poarte de grijă. Și lor. Florilor. Ca nepoților. Ca oamenilor cu care interacționează. Dar acum, îi vine gândul ăsta. Cum o putea? Mai bine așa. Decât să-i vină pe limbă vreo câteva pentru fata asta!

Toamna de acum – se mai gândește, în timp ce aruncă ocheade curții bunicii – are fason, ba și rochie de vară. E încă, dacă nu aurită, ca până acum, cel puțin poleită bine. Și dimineața asta e atât de splendidă, are niște culori, și niște lumini, și niște umbre, toate fabuloase, că pare făcută așa de-o zână cu baghetă magică! În fond, e doar septembrie. Jumătatea lunii septembrie...

Însă și fata parcă e băgată din nou în priză! Și uitată acolo, de s-au încărcat, să dea pe dinafară, toate bateriile! Hristos nu există! N-a existat niciodată! Și nici n-o să existe vreodată! Și Ettore vrea, pe mai departe, să nu se mire, să nu riposteze, să nu răspundă ceva. La început, da – căci nu acum, cum a zis ea,

a dat de omul... curajos care spune verde prostia aia –, a avut tendința să vorbească și să dezbată cu ea despre toate, inclusiv despre chestiunea adusă în discuție! Iar! De fapt, iar și iar! A vrut să argumenteze, să explice, s-o asculte, s-o potolească, s-o mângâie. Ca pe-o soră mai mică. Însă ea nu vrea să primească mângâierea aia. Nici s-audă ceva. Nici să creadă vreo vorbă din ce-i spune el. E centrată doar pe negat. Reproșat. Certat. Renegat. N-a depășit problema aia. Poate că nici nu știe, nici nu vrea să facă asta. Poate că se simte bine să se considere, în continuare, o victimă. Poate nici el nu a spus cuvintele potrivite. Căci, deși e frate mai mare, se prea poate să nu le știe. N-a fost la școala de cele mai bune și mai potrivite cuvinte.

Iar ea o ține așa, de când s-a întâmplat nenorocirea. De fiecare dată când se întâlnesc, când stau la micul-dejun, ca acum, când intră duminica mai bine, Sara, fără să se dezmință, reia refrenul consacrat: Hristos nu există! Hristos e doar o șarlatanie! Hristos e o escrocherie! Hristos e o mare minciună! Hristos e un nesimțit! Uite, cercetătorul vieții, pardon, istoriei, Michael cum îl cheamă p-ăla, a analizat aproape o sută treizeci de texte istorice din secolul I până în secolul al III-lea și, ce să vezi, Isus nu e pomenit niciodată!

Ettore știe că exact așa, în felul ăsta, o să continue, de îndată, Sara. Introducerea a fost făcută. Și introducerea e mereu ca acum: Hristos nu există! Apoi urmează, desigur, ca la orice compunere din școala primară, cuprinsul. Propoziție cu propoziție, cuvânt cu cuvânt și literă cu literă știe ce-o să spună. A auzit de atâtea ori întreaga tiradă, că a învățat-o și el pe de rost. Mai ales că bunica, la fel ca întotdeauna, intră – nici el nu știe să spună dacă, mai degrabă, în jocul ei, în controverse cu fata, în siajul lăsat de ea – în vorbă:

– *Santo cielo! Mio Dio!* Madonna! Cum să nu existe și să nu fi existat Hristos?!? Țsta e cel mai fără sens lucru pe care l-am auzit vreodată! Hai, nu mai vorbi atâtea prostii, Sara! Știm amândouă că Hristos a existat și există! Îți faci păcate și-l superi pe Domnul cu așa afirmații! De nu mai vezi nici măcar poarta raiului, nu raiul întreg! Nici într-o mie de vieți!

– *Nonna*, tu ești îndoctrinată și nu vezi lucrurile cum trebuie! N-ai cum să înțelegi un lucru atât de simplu! Nu, nu-mi fac niciun păcat! Astea sunt teorii învechite și fără vreun fundament! N-a existat! Hristos n-a existat! E doar o invenție! Uite, scrie la ziar! Michael Paulkovich, istoric, a analizat o sută douăzeci și șase de texte istorice și a ajuns la concluzia că Isus din Nazaret este doar un personaj mitologic! Care, ce să vezi, n-a existat niciodată. Că de-aia e mitologic! În o sută douăzeci și șase de texte vechi, provenite din epoca lui Isus – o sută douăzeci și șase, nu două, nu trei, nu zece, o sută douăzeci și șase, *nonna* –, n-a găsit nici măcar un singur cuvânt despre idolul tău! Nu însemnare, nu adnotare, nu pomenire! Un singur cuvânt n-a găsit! Atât să fi fost scris: Isus Hristos!

Ettore i-ar zice că-s două. Cuvintele. Dar mai bine să nu bage bățul prin gard. Să nu stârnească și mai tare apele involburate din inima fetei. Așa, numai așa, cu negarea, cu văitatul, cu agitația poate o să reușească să treacă.

– Texte din trei secole, continuă ea! Și nu-l pomeniște nimeni! Nimeni, bunico! Dacă ar fi existat, ar fi vorbit toți despre el! Nu El, cum ziceți voi! Cu literă mică merită să fie scris! Pentru că Hristos e doar o invenție a credincioșilor creștini care n-aveau și ei la ce să se închine și au născocit un idol!

– Un prost, și un nebun, și un păgân istoricul tău, Sara! Un om fără Dumnezeu! Ce, așa vorbește și afirmă un om deștept? Focul Gheenei îl mănâncă! Și, după ce că vorbește prostii, le mai bagă și în capul altora!

– Hristos n-a existat! N-a existat! E clar ca apa de izvor că n-a existat!

– Sara, puile... Oh, de câte ori am tot vorbit despre Isus care există? Noi amândouă și noi amândouă cu Ettore? Noi amândouă, plus prietenele tale? Cred că trebuie să vorbim noi amândouă și cu *sacerdote!* Părintele Russo Donati știe ce să-ți spună! Unde noi n-avem putere, el îl cheamă pe Dumnezeu în ajutor! Trebuie să vorbim cu părintele! Că așa nu se mai poate!

– Nu, n-am vorbit! Eu n-am vorbit nimic! Cu nimeni! Și nici n-o să vorbesc așa ceva! Cu nimeni! Ați vorbit și vorbiți voi! Și

toată lumea asta plină de lași! Toată lumea asta care se teme, cum zici tu, că face păcate! Că se supără Isus! Că pedepsește păcătoșii! Ce să-ți povestesc! Eu știu bine că n-a existat! Hristos n-a existat! Că există acum, în prezent, cu atât mai puțin! Hristos nu există! E un concept. E o mistificare. E o insultă pentru oamenii inteligenți! E cea mai mare minciună! Pe care o întrețin habotnicii și popii. Unii din prostie, alții pentru că de pe urma lui Hristos mănâncă o pâine bună. Hristos e o afacere. Din care câștigă numai biserica și oamenii ei. Cercetătorul ăsta deștept, și curajos, și tenace despre care tot predic eu spune lucrurilor pe nume. E unul dintre cei care au curaj să facă asta. Nu se teme de dogme, de practici, de gândirea rudimentară. Și care-și asumă toate pietrele care-i vin în cap de la niște încuiați ca tine!

– Sara!

– Nicio Sara! Hristos n-a existat! La câte miracole globale cică făcea și face și la ce faimă mondială are, trebuia să fie pomenit în toate acele texte vechi! Trebuia! Uite ce zice, că am deschis telefonul să-ți redau întocmai spusele omului: „Atunci când am analizat cele o sută douăzeci și șase de texte – scrise de autori care ar fi trebuit să fi auzit de Isus, dar nu l-au menționat, precum Pavel, Marcion, Athenagoras și Matei, într-o tetralogie care i se opune lui Hristos, tăcerea din Qumran, Nazaret și Bethleem, poveștile contradictorii din Biblie, și multe alte mistere și omisiuni – a trebuit să ajung la concluzia că Isus este un personaj mitologic“, a declarat istoricul.

– Cristo din cer și de pe pământ! Hai, prințesa mea, hai să ne liniștim și să mâncăm în tihnă! Uite, a venit și fratele tău, stăm împreună la micul-dejun, *cornetto* din fața ta e cald și pufoș, cappuccino e făcut cum îți place ție, biscuiții sunt crocanți și gustoși, noi bem espresso ăsta minunat, suntem sănătoși cu toții! Să ne bucurăm de acest minunat *colazione*! Cine știe când mai vine Ettore și stăm toți trei, așa, la masă?

– Da, stăm noi trei la *colazione*. Dar mama și tata nu mai stau cu noi! Mama și tata nu mai mănâncă nici cornuri, nici biscuiți! Mama și tata nu mai beau cafea! Mama și tata nu mai dorm

în camera lor de la etaj! Mama și tata nu mai răspund la telefon! Mereu îmi vine să-i sun și mereu încerc să conștientizez că nu mai sunt! Mereu îmi vine să mă duc la ei să le spun câte ceva! Cum le spuneam mereu. Mereu îmi vine să-i chem la masă! Mereu îi aștept! Dar cui să-i spun? Pe cine să sun? Pe cine să aștept? Cu cine să vorbesc? Cui să-i aduc espresso la micul-dejun? N-am cui, n-am pe cine! Pentru că mama și tata nu mai sunt! Au plecat într-o zi de acasă și nu s-au mai întors!

– Sara, prințesa mea, hai să ne calmăm...

– Nu mai sunt, bunico! Părinții mei nu mai sunt! Pentru că Hristosul tău nu există! De-aia n-aude, de-aia nu vede, de-aia nu simte! Că nu există! Dacă ar fi existat, i-ar fi salvat! Și ei ar fi fost aici, cu noi, la micul-dejun, dacă Hristosul tău ar fi existat! Uite ce zice Michael Paulkovich mai departe: „Isus din Nazaret nu-i nimic mai mult decât o legendă urbană (sau deșertică), probabil rezultatul minților înfierbântate ale unor rabini evanghelici care, probabil, chiar au existat în realitate“. Ția, da, au existat și au inventat un idol. Hristos, nu! N-a existat! Atât! Nimic nu e mai important de atât! Hristosul vostru i-a lăsat să moară pe mama și pe tata!

Fiecare cuvânt, fiecare acuză, fiecare sentință îi intră lui Ettore în piele, în creier, în inimă. Știe c-o doare pe Sara. Știe că suferă. Știe că a clacat. De aceea face așa. De aceea strigă, și urlă, și-și țipă durerea. E modul ei de a reacționa, de a se refugia, de a găsi vinovați. Dar știe și că, într-un fel sau altul, ea trebuie să se ridice de unde e acum, de la pământ, de dincolo de pământ, din burta pământului, și să meargă înainte! Nu e altă cale! Niciodată nu e în astfel de situații. Te agăți, te prinzi, te sudezi! De ceva! De orice! De cer! De viață! Oricâte greutateți și dureri aduce ea, e frumoasă. E dulce. E minunată. Și e doar una. Atât! Trebuie să te faci prieten cu ea. Trebuie s-o faci prietena ta. Trebuie să tragi cerul aproape. Trebuie să faci pământul rai. Pentru că raiul, mereu, absolut mereu, îl faci din ce ai.

Și, pentru prima dată de la începutul discuției, Ettore intervine calm, cât se poate de calm, în timp ce lasă jos, pe masă, ceșcuța cu espresso, în discuție:

– Dacă i-a lăsat, înseamnă că există, Sara! Așa ar fi logic după cele pe care le spui. I-a lăsat, ai zis. Cine i-a lăsat? El, Hristos! Dacă a făcut asta, înseamnă că nu e o invenție. El, Hristos. O minciună. Și cum ai mai zis. El, Hristos, i-a lăsat să moară! I-a lăsat să moară pentru că așa era scris! Pentru că avea alte planuri. Pentru că avea, nu știu, alte treburi. Pentru că, uneori, așa e-n viață! Dar i-a lăsat! Așa ai zis. Ca să-i lase așa, înseamnă că există!

– Nu există! Hristos nu există! Logica ta e proastă, Ettore! Iar Hristos e o minciună! E nimic!

– Sara, te contrazici! Ceva care nu există, nu există și atât! Nu face lucruri, nu lasă oameni de izbeliște, nu e certat, blamat, blestemat, negat! Nu există! E nimic! De nimic nu te iei! Despre nimic nu te cerți și pentru nimic nu te superi! Nu suferi din cauza acestui nimic! Sara, deși spui că nu există, e clar că până și în mintea ta există! I-a lăsat pe părinții noștri să moară. Așa ai zis. Hristos, El i-a lăsat să moară!

– Și dacă există, nu e deloc bun, și minunat, și milostiv, cum zice lumea! E nepăsător, și rece, și răzbunător, și însetat de rele! Și nu face niciodată minuni! Nu poate! Nu e-n stare! Sau nu vrea! Poate stă cocoțat pe jilțul lui și râde când i se cere un miracol. Hristos e un nesimțit!

– Sara! Oprește-te! Nu mai vorbi așa, puicule!

– *Nonna*, vorbesc cum simt! Eu aveam nevoie de o minune! Aveam nevoie să-i salveze pe mama și pe tata! Și Hristosul vostru n-a făcut nicio minune! Iar eu, acum, ce și cum să cred? Cum să nu-mi pun întrebări? Cum să nu ridic piatra?

– Sara, nu ești singura care suferă! Nu doar pe tine te doare! Nu doar în tine urlă durerea! Și noi, *nonna* și cu mine, îi plângem pe amândoi de patru luni! În felul nostru. Dacă nu strigăm, ca tine, că nu există Hristos, dacă n-am făcut din asta un scop în viață, nu înseamnă că nu ne doare!

– Hristos e o făcătorie, Ettore! O înșelătorie! Bun de nimic Hristosul ăsta! M-am rugat! M-am rugat atunci cu disperare! Cu credință! Cu putere! Cu toată inima! M-am rugat la El, când cu nenorocirea! N-am știut ce altceva să fac ca să-l ajut. Ca să-i

salvez. Ca să nu moară! M-am rugat! Am spus: Doamne, fă-i bine! Salvează-i! Apără-i! Trece-i ceasul rău! Ferește-i! Protejează-i! Am plâns. Am ingenuncheat. Mi-am plecat fruntea la pământ. Și m-am rugat iar. Dar ce-a făcut Hristos? Ei, bine, Hristos i-a lăsat să moară!

– Sara, a fost un incendiu în spital! Un nebun a aprins saltelele din magazie și totul a scăpat de sub control. Focul s-a întins ca o pecingine. Aparatura a început să explodeze. Și Roma a ars acum două mii și mai bine de ani! Ceea ce spun e că unele lucruri nu pot fi prevăzute, controlate, rezolvate. Cu sau fără Hristos. La spital au murit oameni, Sara! Mai mulți. Medici și bolnavi, deopotrivă. Printre ei, și părinții noștri. Într-un incendiu. Provocat de un alt om. Care, voit sau nu, asumat sau nu, ales sau nu, a făcut-o! Unde e Hristos aici?

– Asta zic și eu, Ettore! Că nu e! Hristos nu e aici! Nu e niciunde! Pentru că nu există! Și dacă nu există, cum să aștepti ceva de la cineva care nu există? Așa e. Hristos nu e! Deci, ai înțeles și tu, în sfârșit! Suntem, iată, de acord. E bine. Ai început să gândești.

– De fapt, chiar ai dreptate, Sara! Am început să mă gândesc serios că ai prea mult timp liber. Ai timp liber să decantezi, să acuzi, să judeci, să emiți teorii, să susții toți tembelii care scriu pe netul ăla ceva! Ei, bine, cred că e timpul să-ți găsești o ocupație. Să faci ceva! Cu tine, cu viața ta, cu timpul tău!

– Ei, da... Iată... Zice bine fratele tău, Sara! Ascultă-l! Ai terminat universitatea. E momentul să...

– Nu, nu pot! N-am cum să gădesc ceva de... ocupat timpul, cum zice el. E pandemie. N-am unde să muncesc. N-au nici alții mai cu experiență decât mine.

– Da, Sara, e pandemie. Dar știi? Unii mai muncesc și în pandemie.

– Parcă toată lumea s-a făcut carabinier, ca tine, sau doctor, ca mama și ca tata, ca să aibă de muncit mereu!

– Sara, nu muncesc doar medicii și carabinierii pe timp de pandemie! Toată lumea are ceva de făcut. Iar Roma e mare, dacă te hotărăști. Ca să nu mai zic că poți să-ți faci treaba, când o găsești, când o definești, și de aici, de acasă, de la Ostia. Asta se

numește muncă din mijlocul patului. Ca să nu-i zic de acasă. Uite, să-ți spun un secret: și mie mi-ar plăcea așa.

– Nu-mi pasă ce ți-ar plăcea ție, Ettore! Chiar nu mă interesează. Eu nu vreau să muncesc! Și nici n-am unde! Și nici nu pot! Nu sunt pregătită, ce mai...

Fratele ei dă ochii peste cap: calm, Ettore, calm! E sora ta, e afectată de pierderea părinților, e alintată, e neajutorată, e cu capul în nori. Și e doar o fată. Mai mică decât tine cu aproape zece ani. Nu poți să știi ce simte, ce e în mintea și în inima ei. Calm!

– Bine, Sara. Nu ești pregătită. Mai așteptăm să te pregătești. Atunci să schimbăm lectura. Știi câte lucruri fabuloase poți să citești dacă uiți de articolul cretinului ăluia? Știi câte cărți pot să te facă fericită? E suficient să ștergi din telefon prostia aia, ca să te eliberezi. Și ca să vezi altfel lumea și viața.

– Serios? Îmi faci tu planul editorial, să zic așa? Citesc ce vreau și ce-mi place! Nu mi s-a mai spus asta. Nimeni nu mi-a interzis ceva și nu mi-a băgat pe gât altceva! Și nimeni nu m-a mai cenzurat!

– Sara, prințesă, fratele tău are dreptate. Dacă nu mai stai blocată cu nasul în telefon, ca să citești porcăria aia, îți ies din cap toate gândurile astea rele și negre. Și încerci, ușor-ușor, să te orientezi către lucruri care îți plac.

– Haide, *nonna!* Și tu îmi ții predici de dimineață? Nu e destul că mi le ține Ettore? Micul dejun trebuia să fie liniștit și relaxant. Și voi ce faceți? Stați cu gura pe mine!

– Ne, ne, ne, Sara... Să nu denaturăm adevărul, doar așa, ca să avem replică! Cine o fi început cu atitudinea mai mult decât ostilă? Mă rog... Nu vrei cărți. Bine. Am înțeles. Atunci să fie filme. Dacă te rupi de cotidian și te uiți la niște pelicule, nu știi, vechi, romantice, cu actori care-ți plac, eu cred că...

– N-am chef de niciun film! Am așa o stare, că numai aș mânca și-aș dormi. Întruna!

Fratele ei își trece mâna prin păr:

– Ciudat. Nu pare că ești o tipă care stă numai de mâncat toată ziua. Dimpotrivă, pare că nu mănânci cu zilele. În fine și

cu asta! În fond, nu se oprește lumea la niște filme. Dacă nu vrei să vizionezi unul, mai multe, câte or fi, bine. Dar poate îți faci niște prieteni. Ce zici? Eu spun răspicat: de ce nu?

– De ce da? Am prietene. Ce-mi trebuie alți prieteni? Eu n-am nevoie să cunosc și să fiu prietenă cu altă lume.

– Da, da... Știi. Ai dreptate. Ai prietene. Le ai, dintotdeauna, pe Paola și pe Lelia! A, vezi că trebuie să te sune Paola ca să-ți spună că am cumpărat cornuri de la patiseria lor. N-a făcut-o încă, pentru că era coadă. Și tatăl ei era singur și cu cuptoarele, și cu vândutul. Dar o să te sune. O și aud: *ragazza, ragazza*, frate-tău a fost pe la noi! A vrut cornuri calde. Eu l-am servit.

– Ettore, nu mai râde de ea! E fată bună. Și parcă n-ai ști că e îndrăgostită de tine! Dintotdeauna. Când apari pe aici, iese soarele pentru ea. A suferit mai mult decât noi, când te-ai mutat singur, în Roma.

– Mda... Îți dau iarăși dreptate. Sunt fete bune prietenele tale. Și nu zic să te desprietești de ele. Doar să fii deschisă și la alte prietenii. Poate e bine să cunoști și altă lume!

– Poate e bine să nu mă amestec cu niciun străin! Și să-mi văd de viața mea.

– Am înțeles. Dar dacă ai merge să vizitezi toate vestigiile, și toate castelele, și toate situările de pe aici? Și Ostia, suburbie a Romei, are, slavă Cerului, destule de vizitat. Ar fi o plimbare plăcută.

– Da, da... Uite o idee bună, Sara! Mergem împreună, prințesă!

– Încetați să-mi mai faceți voi programul! Nu mă interesează nici să aflu lucruri istorice, nici să vizitez nu știu ce dărâmături! Parcă nu le-aș ști pe toate! Parcă nu le-am bătut cu piciorul și altădată! Sunt bine așa cum sunt.

– Sara! Nimeni nu e bine dacă stă doar între patru pereți, cu aceleași două prietene vechi, fără planuri, fără perspective, fără visuri, fără obiective! Doar agățat de trecut. Și, de fapt, nu agățat, îngropat în trecut! A, dar de ce nu te duci la Tireniană? Aici, la Ostia, Marea Tireniană e minunată. Și plaja e largă și frumoasă. Apa e limpede și curată. Admiri măslinii, îți cumperi ceva... Poți să faci chiar și un masaj la vreo filipineză de pe plajă.

– Eu sunt tu, Ettore? Ce masaj, ce filipineză? Nu mă interesează.

– Mda... Bănuiam. Nici asta nu te interesează. Eu, dacă aş avea timp liber, numai la Tireniană aş sta. Aş respira aer curat, m-aş bucura de soare, aş face baie. Acum, în septembrie, marea e şi mai frumoasă. Iar soarele e mai blând ca o bunicuţă care face cassata, şi tortano, şi tiramisu pentru nepoţi. Ah, ce m-aş plimba şi ce-aş sta câteva zile, sau, măcar, câteva ore pe malul Tirenianei!

– Tu! Eu, nu. Chiar nu mă interesează.

– Am înţeles. Nu te interesează. Păi, bine, atunci. În acest caz, dragă Sara, cred că a venit momentul să ai un iubit.

– Daaaaaaa... Un iubit! Cum o ai tu pe Berta! Ea fuge după tine şi tu fugi de ea! Aleargă tipa asta după tine de atâta timp şi nu reuşeşte să te prindă! Pentru că, pentru tine, nu e important să fii cu ea. Şi te schivezi. Şi fugi. Şi prea rar ai timp şi chef de ea. Dar, oficial, ce să-ţi spun, sunteţi iubiţi... Nu, mulţumesc! Nu vreau aşa ceva. De parcă asta e iubire... Serios acuma: ce iubire o mai fi şi asta?

Clar, Ettore nu poate să discute despre viaţa lui amoroasă cu Sara. Atâta câtă e. Nici s-o contrazică, nici să-i dea apă la moară. Lasă că nici nu sunt prea multe de spus, dar viaţa lui e viaţa lui, nu o pune pe tapet, nu strigă despre ea în piaţa publică, nu deşiră şi nu brodează despre ea cu nimeni. Cu sora lui mai mică, nici atât nu e cazul. Sunt lucruri care ţin de intimitatea proprie. De viaţa lui. Nici el nu le cere altora detalii despre chestii de-astea, aşa că, pe cale de consecinţă, nici nu dă. Dar e bine că, tot divagând şi făcând tot felul de remarci şi de propuneri, a scos-o pe Sara din starea aia infernală, de mai adineauri. E mai liniştită acum. Mai încrezătoare. Mai – puţin, aproape insignifiant, însă e – cu drag de viaţă. Desigur, n-o s-o țină mult. Angoasele, şi furia, şi neputinţa ei or să revină. La fel sau chiar mai cu putere. Şi nimeni nu ştie cât or s-o mai țină. Nici cum se rezolvă.

Chiar că trebuie să se ocupe serios de toate astea! Probabil că nu sunt fiţe şi hachiţe de fată răsfătată. Chiar o doare peste poate şi e copleşită. Chiar nu poate să se adune şi să treacă, la fel ca el şi bunica. Părinţii erau universul ei. Au avut-o destul de târziu, după

tot felul de tratamente, pentru că-şi mai doreau un copil, în afară de el. Între ei şi Sara era o altfel de relaţie decât era între ei şi el.

O priveşte atent, tot mai atent. A lăsat telefonul, cu istoricul ăla care-l neagă pe Hristos şi cu articolul lui denigrator, şi a luat un corn dintre cele aduse de el, la venire. Nu înfulecă, dar înghite. Mănâncă, se numeşte că mănâncă. E slabă, numai piele şi os. Şi parcă nu era aşa. El nici nu şi-a dat seama până azi, până acum. Da, nu e de enervat, nu e de ridicat vocea la ea, nu e de pus la punct. Trebuie făcut ceva. Bunica, fără ajutor, singură, nu se poate ocupa de fata asta. Nu poate s-o tragă de pe marginea prăpastiei. A se citi depresie. Că parcă asta ar cam fi toate stările astea. Depresie. Cine ştie... Poate e nevoie de-un medic, de spital, de oameni care se pricep s-o scoată din stările astea. Trebuie să ia serios în calcul şi această posibilitate. Şi fir-ar! Cum de a luat mereu strigătele ei de durere drept hachiţe enervante? A crescut într-o familie de medici. Gândul că Sara ar cam avea nevoie de ajutor trebuia să fie primul care-i venea în minte.

O mână dă repede poarta de gard. Nu putea să-i scape. Lui Ettore. Era cu faţa într-acolo. Şi, imediat, poştaşul intră, precipitat, pe alee şi se îndreaptă către masa de pe verandă, unde e adunată familia, atâta câtă a mai rămas. Ettore îi simte graba îmbinată cu efervescentă şi e curios să vadă ce-o vrea, la ora asta. Iar omul o ia, ca un poştaş conştiincios ce e, pe cea mai dreaptă cărare:

– *Buongiorno! Mi scusi!* Mă scuzaţi, *signora* Marianna! Am venit aşa de dimineată, pentru că ieri am fost la operaţie cu moţanul meu, Ugo. E bolnăvior, sărăcuţul! Şi n-am mai apucat să vin să vă dau plicurile. Aşa că acum n-am mai pierdut timpul şi am venit grabnic. Că poate e ceva important şi urgent. Uitaţi aici, pe lângă facturi, aveţi o scrisoare. O clipă... Unde am pus-o? Că mi-am spus toată noaptea s-o pun bine. Adică, la îndemână. Gata! Am găsit-o! Uite, destinatari Marianna Rossi. E pentru dumneavoastră. *Signorina* Sara Conte, mă iertaţi... Îmi pare rău, dar dumneavoastră nu aveţi nicio scrisoare.

Bunica întinde mâna şi ia de la poştaş toate plicurile. Deodată. Împreună. Aşa cum sunt ele, facturi de tot felul, alături de acea